

ÜNNEPI TUDOMÁNYOS ÜLÉS A PILISSZÁNTÓI PÁDUAI SZENT ANTAL TEMPLOMBAN

Szőnyi József (Pilisszántó)

A pilisszántói Páduai Szent Antal templomban talált különleges kereszt

A 2000. szeptember 23-án, szombaton megtartandó misét Boldog Özséb emlékére ajánlotta fel Takács Nándor püspök úr és Árva Vince atya. A szokottól eltérően a mise nem a templomban, hanem a két éve felkutatott Boldog Özséb idejéből való középkori templomunk vagy kolostorunk romjai fölött a régi temetőnkben lett bemutatva. Az ünnep tiszteletére a mise helyszínét alkalmassá kellett tenni a hívők fogadására. A temetőnek ezt a harmadát ki kellett tisztítani a több évtizede burjánzó fáktól, elvadult bokroktól. A temető kitisztított részén az 1980-as években exhumált szovjet katonák egykori sírjánál egy kézilabdapálya nagyságú területen nem voltak sírok. – Vajon 1945 januárjában miket bolygathattak meg az elesett szovjet katonák sírjainak ásásakor? – A kivágott bokrok, fák kiálló rönkjei, a közelmúlt régészeti ásatásának és visszatemetésének földkupacai, buckái miatt a terep még nem volt sima, járható. Ezért a felszínt ifj. Rucska László vállalkozó a Volvo rakodógép kanálával felszedte, elsimította. Amikor az Egészségházhoz közeli részhez ért, a kanál a földből alig kiálló kőbe ütközött. A vezetőfülkéből csak egy nagydarab földes kőnek látszott, ezért azt csak félretolta.

Szlávik Jani, aki az önkormányzat dolgozója a félretolt követ meglátva rám szólt mi legyen a kővel? A Kő első pillantásától lenyűgözött. Percekig nem tudtam levenni a szemem róla. Azonnal látható volt, hogy nem ebből a korból való, hisz ismerem az összes sírkövet a temetőinkben. Taligába raktuk a kb. 100 kilós követ és levittük a többi összegyűjtött különféle kő közé a községháza udvarára, hadd gyönyörködjenek benne a szántóiak.

Az rögtön látszott rajta, hogy Pilisszántónak nem az 1702-től számítható újraterülepítés mostani kultúrájából való, hiszen temetőnk minden sírkövét jól ismerem és csodálom. Minél többet nézegettem annál szebbnek, mélyebbnek és ennél fogva félteni, óvni valónak éreztem. Kocsis Laci jó tanácsa megerősített aggodásomban és Janival lecipeltük a biztonságos pincébe, ahol a vastag gyapjú kockás ingembe gondosan bepólyázva várt küldetésére. Majd nem bízva a pincében sem, felhoztam magam mellé a polgármesteri irodámba ahol személyesen vállaltam őrséget felette. Megkértem néhány múzeumi szakembert, mondjanak

véleményt róla, de nem tudtak, mert különlegessége, egyedi szimbólumrendszere miatt komolyabb kutatómunkát igényel a megfejtése, nincs összehasonlítási alap.

Kérdések sokasága merült fel bennem. Milyen titkot őriz a Kő? Honnan származik az anyaga? Milyen szellemiségű korban született az alkotás, mióta hordja titkos üzenetét? Alkotójának vésőjét milyen erő vezette ezekbe a különös ábrákba? Miért ilyen alakra lett formálva kerülete, a Kő vastagságát miért kúposra munkálták, mintha arccal lefelé beszorulna egy boltozatba? Mi célból készült, mi volt a feladata, mit akar mondani nekünk ilyen hangosan? Milyen feladatot, milyen felelősséget ró ránk? Miért „fertőződik” meg mindenki, aki a Kő-be mélyed? Kit vagy kiket képvisel? Mely népnek vagy csoportnak, milyen eszmének a Nagykövete? Van-e, megfejtethető-e a Keresztes Kő abszolút igazsága?

Szőnyi József előadást tart

Sokan látták már a követ. Egytől-egyig mindnyájan jó szándékkal, tisztelettel, sőt szeretettel közeledtek hozzá. Ellenséges magatartásnak eddig nyomát sem láttam, inkább gondoskodó, féltő tisztelet jellemezte a titok megfejtésén fáradozó összes szereplőt. A több tucat hozzászóló mindegyike a maga területén elfogadott, elismert tekintély.

Látta már művészettörténész, bioenergetikus, múzeumi szakember, látó, régész, egyházkutató, őstörténet kutató, ezoteriával foglalkozók, intézmények, a sajtó képviselői és mások, akik a kő vonzáskörébe kerültek. Minden szereplőnek létjogosultsága van, ezért mintegy külső szemlélőként – ha nem is teljes kritika nélkül – de minden jó szándékú véleményt érdeklődéssel elfogadok és begyűj-

tök. Tudományos elhivatottsága, hite, világnézete, érdeklődése, neveltetése, őszinte meggyőződése szerint mindegyik hozzászóló megtalálta benne a saját igazságát. Mintha a Kő a maga megingathatatlan bölcsességével, azt közölné környezetének minden tagjával: *én vagyok az Igazság!*

Keresztes Kő a templom alatti folyosóban

A vélemények meglehetősen szerteágazók. Időben a 14. századtól visszafelé több tízezer esztendőig, térben pedig Egyiptomtól a kozmikus téren át a Pilisig tartanak. Hol van hát az igazság?

Belőlem a Kő első lebilincselő megpillantásától kezdve határozottan, két érzést vált ki, Szeretet és Alázat!

A Követ természetesen a magyar nemzet közkincsének tekintem, de Pilis-szántón maradvá is közkincs marad sőt, itt a társai közt él igazán. Meggyőződésem, hogy a Kőnek falunkban kell maradnia az eredeti helyén. Itt érzi magát otthon, itt van mondanivalója, funkciója, mert nem véletlenül született ide. Ebbe a földbe kapaszkodnak a gyökerei, ennek a szülőföldnek a melege táplálja a lelkét. Egy múzeumi kőtár padlóján heverve csak egy szárnyaszegett halott kődarab lenne. Félttem Őt ettől és minden más bajtól! Később döntünk, mi lesz a Kő méltó helye addig, amíg eredeti otthona – a régi temetőnk – alkalmassá válik fogadására.

A régi temetőnkben, 1998-ban feltárt középkori romok feltételezésünk szerint a Pálosok első, un. Szent Kereszt kolostora, ahol Szent Özséb rendje megszületett, ez a magyar Pálos rend ősforrása. A romokon került elő a Keresztes Kő, amely jelenleg a templom alatt véletlenül előkerült, a falut behálózó ismeretlen eredetű, de a középkorban szándékosan feltöltött és elpusztított folyosóban van elhelyezve, és a padló üveglapján keresztül kivilágítással látható.

A Pálosok szülőhelye Santo, Szent helyet jelent. A történelem által eddig fel nem derített rejtélyek sorakoznak a faluban, ők adják azt a szellemi izgalmat amelyek a falu több ezer éves múltjának titkai.

